

erstatte den med en Ejendomsskyld og Kapitalskat. Altsaa, jeg paastaar, at Regeringen maatte have vidst, hvorledes Stillingen var, hvis den ikke var hildet i, hvad en enkelt Folketingsmand for 4 Aar siden havde anset som Idealet i denne Sag; ellers vilde Finansministeren ikke være kommen med sit Forslag og kunde ikke vente, at vi, der havde arbejdet i 4 Aar paa et andet Grundlag, skulde tage imod det.

Det, vi tidligere vare imod, var Formueskatten og Selvangivelsen. Men jeg beder ærede Herrer lægge Mærke til, at paa Selvangivelsesspørgsmaalet er Folketinget kommet det Standpunkt, som vi tidligere her have indtaget, betydeligt i Møde. Thi det, som laa os imellem, var dette, om man skulde kræve Selvangivelse baade ved Formue- og Indkomsts-katten, og det med den Virkning — det var det videstgaaende — at den, der ikke benyttede Selvangivelse, skulde betale en Bøde, eller, som Folketinget begrænsede det til, skulde være afskaaret fra at gøre Indsigelse mod Skatteansættelsen. Der bestemte vi saa, at saa vidt vilde vi ikke gaa; vi vilde give de paa-gældende Ret til at klage over deres Skatteansættelse, men dog kun, hvis de vare satte over $\frac{1}{4}$ for meget i Skat, og det stemmer nogenlunde med, hvad der er gældende Regel her i Kjøbenhavn. Nu er Folketingets Kommissionsforslag paa dette Punkt kommet os noget i Møde, idet det har frafaldet sin tidligere Paastand om, at Selvangivelse *skulde* ske. Man har gjort den Afvigelse, at man siger, at Indsigelse kun kan gøres, og Nedsættelse kun kan forlanges, hvis Forskellen er 50 pCt. Nu have vi altsaa faaet 25 pCt. mellem os, lad os da haabe, at vi kunne faa denne Divergens fjernet paa rette Maade. Naar nu dette er Forskellen mellem Regeringens Forslag og Landstingets hidtilværende Behandling af disse Sager, spørger jeg den højtærede Finansminister, om han kunde vente — nu vel, lad ham have ventet det — at han ved at forrykke hele Grundlaget for Arbejdet i de sidste Aar skulde kunne gennemføre sine Forslag paa Rigsdagen. Umuligt! Det stiller sig saaledes for mig, at den højtærede Minister ikke har kunnet vente dette. Og saa spørger jeg nu ogsaa i denne Forbindelse: Tror den højtærede Minister, at det vilde have stillet sig anderledes, hvis vi 9 havde sagt: vi følge med Regeringens Forslag! Jeg tror det ikke.

Hvis jeg nu gjorde det Tankeeksperiment, at den høje Regering, hvad der i og for sig var det naturligeste, havde fremlagt

sine Forslag paa Tingenes Bord den 1ste Oktober og nede i Folketinget havde sagt: Nu kommer Regeringen med sine Forslag, og I komme med eders! Saa ved jeg godt, at den ærede Minister hertil vilde svare, at det kunde ikke nytte, thi saa vilde Regeringens Forslag være blevne forkastede straks. Men det var alligevel det naturligeste at samle alle Forslagene. Men gør nu den ærede Finansminister Landstinget en virkelig Tjeneste ved at komme med sine Forslag her og ved at ville tvinge os til at tage Parti for Forslag, som, selv om vi mødte her i Landstinget med et Flertal af 42 mod 23, aldrig vilde blive vedtagne af Folketinget? Nej, han sætter os i den Stilling, vi have været saa bange for, nemlig at gaa med til noget, som vi dog ikke kunne faa gennemført og senere maa frafalde. Og, hvor kan den højtærede Finansminister vente at faa os med sig, naar han i saa vidt Omfang, som han gør det, stiller sig ikke paa de Ting, vi have forhandlet om, men paa sit eget Ønske fra 4 Aar tilbage?

Altsaa, jeg er forvisset om, at den Bebrejdelse, der rettes til os, naar man siger: I have ved ikke at gaa med til Regeringens Forslag skaffet os en ugunstig Stilling, er ikke rigtig, og vi have ikke kunnet hjælpe det mindste til, at det Forslag, der kom fra Regeringens Side, var blevet accepteret i Folketinget, og lad mig atter betone, at hvis Regeringens Forslag var det absolut gode og det andet daarligt, ja, saa kan man sige, at saa maatte Regeringen gøre saaledes, men naar det ikke er stærkere og bedre, end at den ærede Minister kan sige: Jeg kan forlade de og de Punkter, som jeg sætter i anden Linie, hvorfor skal saa den Strid fremkaldes mellem Tingene? Men naar vi saaledes have skilt os paa disse Sager, er det jo ligegyldigt, om man skiller sig om Foraaret eller om Efteraaret, naar det er den samme Tankegang, der ligger til Grund for Adskillelsen; det er det samme, om man skilles ved det eller det Forslag, naar det er den samme Opfattelse af Livsforholdene, der ligger til Grund for, at Samarbejdet hører op. Det har været vor dybe Bevæggrund til, at vi ikke have kunnet samles fuldt med vore højtærede Kolleger i dette Ting i de senere Aar, dette, at vi have sagt, at for os — og dette er allerede udtalt i Dag fra en anden æret Landstingsmand — er det vigtigste i de foreliggende Sager at gøre saadanne Indrømmelser, som vi kunne forsvare, naar vi mene, at det er til Bedste for Lovgivningsarbejdet; selv om vi paa nogle Punk-